

haar eigen werk trachtte ze ver te houden. Ze had het bevel gegeven, dat niemand haar mocht storen, maar ze zag den rook uit de schoorsteenen, hoorde de machines stampen en de vrachtauto rijden, en verlangde daar weer te zijn, temidden van het grove, gevoellooze voortgaan. Naast Jack zat ze met gevouwen handen, praatte zelf ook wat, over het kind, en over de menschen uit het dorp, die zij samen hadden gekend. Eens noemde hij haar met den naam van zijn eerste vrouw: Lucie.

Ze keek hem verschrikt aan, trachtte te glimlachen. Neen, zei hij toen, eigenlijk verwar ik niet jou met haar, eerder mezelf. Zij is ook langen tijd ziek geweest, zooals ik, en je ziet dan het leven als iets, waaraan je vroeger deel hebt gehad, en dat je toen niet heelemaal begreep.

— En nu? vroeg ze, — begrijp je het beter?

Hij schudde zijn hoofd. — Nu hoef ik er niet meer over te denken.

Maar ze wist dat hij er veel over nadacht. Ze herinnerde zich een avond bij de Kelwins, waarop George over de begrafenis van zijn nichtje had verteld. De dood was daar liefelijk, zei hij, en er waren veel rozen.

Bij het begin van den herfst was Jack wat beter. Er kwamen mooie, zonnige dagen; hij zat op in zijn bed, en door de open tuindeuren zag hij wat groen, en het blauw van den hemel. 't Was of hij zich eraan laafde.

— Een mensch is misschien gelukkiger, zei hij, naarmate hij een kleiner en beslotener stukje van de wereld ziet. Een schuurtje met wat klimop, een paar musschen, en dan een lapje van den hemel. En een beetje hortend, met een sterk Engelsch accent citeerde hij: „Le ciel est pardessus le toit, si bleu, si calme”.

— Waar heb je dat gehoord? vroeg ze.

— Ginds, er was een man die het voor ons zong, maar ik weet niet anders meer dan den eersten regel.

Langzamerhand kreeg hij wat belangstelling in de zaken, zoodat Ina hem erin kon raadplegen, en dan wegloopen om zijn bevelen door te sturen.

Tegen den winter gelukte het haar een bedrijfsleider te vinden. Het was een jonge man, die in den oorlog een van zijn oogen verloren had. Ina vond hem niet sympathiek, hij sprak van het „fabriekje”, noemde het „verloopen”, de producten bij den kleinhandel slecht ingevoerd.

— Hij wil straks alle eer hebben van den opbloei, zei ze gemelijk tegen Jack, — en die antwoordde: Goed, we zullen hem zeggen: een man ziet meer met één oog, dan een vrouw met twee.

— Maar Jack!

— Ja, denk je niet dat dat hem zal troosten?

In den Kersttijd kwam Lilly thuis. Ze was groot geworden, en had iets in haar blik, dat Ina daar niet kende, iets bijna heimelijk-onderzoekends. Ze zat veel bij haar vader, zonder dat ze daarom gevraagd werd, en was dan rustig, sprak of lachte niet te luid. Een enkele maal prikkelde het